

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0141/2011

8.4.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160(INI))

Komisji Rozwoju Regionalnego

Sprawozdawca: Georgios Stavrakakis

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	14
OPINIA KOMISJI BUDŻETOWEJ	17
OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH	20
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO	25

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 akapit pierwszy i art. 175 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności¹, a w szczególności jego art. 9 ust. 4,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym i podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie polityki spójności: inwestowanie w realną gospodarkę⁴,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie komplementarności i koordynacji polityki spójności ze środkami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich⁵,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wdrażania synergii funduszy przeznaczonych na badania naukowe i innowacje w rozporządzeniu (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz siódmego programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju w miastach i regionach, jak również w państwach członkowskich i w Unii⁷,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki

¹ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

² Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

³ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.

⁴ Teksty przyjęte, P6_TA (2009)0124.

⁵ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 46.

⁶ Teksty przyjęte, P6_TA (2009)0163.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0189.

spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów strategii UE 2020¹,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE⁴,
- uwzględniając dwudzieste sprawozdanie roczne Komisji z dnia 21 grudnia 2009 r. na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008), (COM(2009)0617/2),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. „Polityka spójności: Sprawozdanie strategiczne 2010 dotyczące realizacji programów na lata 2007–2013” (COM(2010)0110),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii Europa 2020” (COM(2010)0553),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2010 r. „Przegląd budżetu UE” (COM(2010)0700),
- uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji z listopada 2010 r. w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności (piąte sprawozdanie w sprawie spójności),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie wniosków z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (COM(2010)0642),
- uwzględniając pismo skierowane do przewodniczącego Komisji przez komisarzy do spraw polityki regionalnej, gospodarki morskiej i rybołówstwa, zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego oraz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego i opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0141/2011),

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0191.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0186.

³ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0356.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0468.

- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 174 TFUE w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Unii, rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu swojej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z punktem 40 preambuły do rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 programowanie powinno zapewniać wzajemną koordynację zarówno między funduszami, jak i między funduszami a innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, EBI i Europejskim Funduszem Inwestycyjnym (EFI) oraz że taka koordynacja powinna obejmować również przygotowywanie złożonych planów finansowych i partnerstwa publiczno-prywatne,
- C. mając na uwadze, że w ramach strategii „Europa 2020” Komisja zobowiązała się wykorzystać instrumenty finansowe UE, m.in. rozwój obszarów wiejskich, fundusze strukturalne, programy dotyczące działalności badawczo-rozwojowej, sieci transeuropejskie (TEN), program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) oraz EBI, jako elementy konsekwentnej strategii finansowania, łączącej publiczne i prywatne środki UE i państw członkowskich, w kontekście jednego z projektów przewodnich zatytułowanego „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”, odzwierciedlając w ten sposób potrzebę spójności między politykami i instrumentami,
- D. mając na uwadze, że w piątym sprawozdaniu w sprawie spójności wyraźnie uznaje się, że skuteczne działania na rzecz rozwoju regionalnego wymagają ścisłej koordynacji publicznych strategii politycznych na wszystkich szczeblach,
- E. mając na uwadze, że w swoich konkluzjach z dnia 14 czerwca 2010 r. dotyczących przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z roku 2010 dotyczącego realizacji programów prowadzonych w ramach polityki spójności Rada podkreśliła „potrzebę dalszego zwiększania koordynacji polityki spójności z innymi politykami unijnymi i krajowymi, by tam, gdzie to konieczne, zwiększyć skuteczność w osiąganiu wspólnych celów w bardziej skoordynowany sposób”, a także „prawdziwą wartość dodaną przyjęcia jednego podejścia strategicznego oraz wspólnych zasad wykonawczych dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Społecznego, w ogólnych ramach polityki spójności”,
- F. mając na uwadze, że w piśmie skierowanym do przewodniczącego Komisji José Manuela Barroso komisarze do spraw polityki regionalnej, gospodarki morskiej i rybołówstwa, zatrudnienia, spraw społecznych i włączenia społecznego oraz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich uznali „potrzebę wzmocnienia integracji poszczególnych polityk UE w celu zapewnienia zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, który Unia musi osiągnąć”, proponując „opracowanie wspólnych unijnych ram strategicznych dla EFRR, EFS, Funduszu Spójności, EFRROW oraz EFR na okres po 2013 r.”,
- G. mając na uwadze, że reforma polityki strukturalnej na okres programowania 2007–2013 doprowadziła do oddzielenia rozwoju obszarów wiejskich od ogólnych ram funduszy strukturalnych,
- H. mając na uwadze, że racjonalizacja wydatków wymaga większej skuteczności i efektywności polityk na szczeblu UE, a także na szczeblu krajowym, regionalnym i

lokalnym, oraz mając na uwadze, że ściślejsza koordynacja i komplementarność są istotnymi elementami modernizacji polityki spójności w przyszłości,

- I. mając na uwadze, że bez wspierających ram polityki obecne synergije zależą w dużym stopniu od organizacyjnych i strategicznych zdolności beneficjentów w zakresie łączenia wsparcia z różnych instrumentów UE,
- J. mając na uwadze, że podejście oparte na rozwoju lokalnym może w znaczący sposób przyczynić się do skuteczności i efektywności polityki spójności oraz mając na uwadze, że polityka spójności pozostaje kluczowym instrumentem przy podejmowaniu wyzwań charakterystycznych dla danego regionu, podczas gdy silnemu wymiarowi miejskiemu polityki spójności odzwierciedlającemu szersze obszary funkcjonalne muszą towarzyszyć zrównoważone warunki synergetycznego rozwoju obszarów miejskich, podmiejskich i wiejskich,
- K. mając na uwadze, że istnieje nagła potrzeba, a także presja w zakresie konsolidacji budżetów publicznych, oraz że wymaga to podjęcia bardziej innowacyjnych działań w celu zwiększenia oddziaływania wszelkich dostępnych sposobów finansowania, oraz mając na uwadze, że skuteczna koordynacja polityk i instrumentów przełoży się na oszczędności czasu i zasobów, a także na realnie zwiększoną skuteczność i efektywność,
- L. mając na uwadze, że należy poszukiwać koordynacji i synergii zarówno w strukturze poziomej (z zachowaniem spójności w ramach różnych polityk), jak i w strukturze pionowej (z uwzględnieniem współpracy i koordynacji pomiędzy różnymi szczeblami sprawowania rządów),
- M. mając na uwadze, że niejednolite podejście może prowadzić do powstawania luk w politykach UE czy też do tworzenia częściowo nakładających się na siebie lub wręcz sprzecznych ze sobą polityk, sprzecznych działań publicznych i powielania zasobów, co wpływa zarówno na regionalną skuteczność polityk publicznych, jak też na skutki tych polityk dla całego kraju, a także mając na uwadze, że koncepcja podejścia zintegrowanego wydaje się niewystarczająco uwypuklona w najnowszych dokumentach Komisji dotyczących polityki,
- N. mając na uwadze, że bardziej zintegrowana, spójna, skuteczna i efektywna polityka spójności wymaga większych wysiłków na rzecz dostosowania polityk UE do konkretnych potrzeb i zasobów różnych terytoriów i regionów Unii,
- O. mając na uwadze, że strategiczne wytyczne – w kontekście ogólnych wytycznych dotyczących poprawy dostępu do finansowania – wymagają lepszej koordynacji pomiędzy funduszami,
- P. mając na uwadze, że w strategicznych wytycznych wyraźnie wzywa się do sprzyjania synergii pomiędzy politykami strukturalnymi, zatrudnienia i rozwoju obszarów wiejskich, podkreślając, że państwa członkowskie powinny w tym kontekście zapewnić synergii i spójność pomiędzy działaniami, które na danym terytorium i w określonym obszarze działalności będą finansowane przez EFRR, Fundusz Spójności, EFS, Europejski Fundusz Rybacki i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW); mając na uwadze, że stwierdza się w nich także, że główne zasady przewodnie w

odniesieniu do przebiegu linii podziału i mechanizmów koordynacji pomiędzy działaniami wspieranymi przez różne fundusze powinny być określone w narodowych strategicznych ramach odniesienia/krajowych planach strategicznych,

- Q. mając na uwadze, że Rada w swych konkluzjach z dnia 21 lutego 2011 r. dotyczących piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej zwróciła się do Komisji o rozważenie możliwości przygotowania programów wielofunduszowych,
- R. mając na uwadze, że pewne regiony Unii Europejskiej sąsiadują z krajami trzecimi korzystającymi ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) oraz mając na uwadze, że powinno się szczególnie uwypuklić współdziałanie finansowania niektórych projektów, aby umożliwić podniesienie potencjału w zakresie rozwoju europejskich regionów, które wykazują się takimi cechami,
- S. mając na uwadze, że w śródkresowym przeglądzie uznaje się ograniczony charakter elastyczności budżetowej oraz istnienie przeszkód dla zmiany priorytetów nawet w ramach programów, z jednoczesnym zwróceniem uwagi na to, że niespójności pomiędzy programami i duże obciążenia administracyjne ograniczają skuteczność,
- T. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji pokryzysowej bardziej istotne niż przed kryzysem jest zrozumienie procesów zachodzących w gospodarkach państw członkowskich i wyników osiągniętych poprzez wykorzystanie zasobów UE,
- U. mając na uwadze, że ważną rzeczą jest zapewnienie widoczności i „europejskiej wartości dodanej” wkładu UE,

Czas i miejsce na lepszą koordynację i synergię

1. wzywa do zaproponowania jednolitych ram strategicznych już na kolejny okres finansowania po 2013 r. w celu zapewnienia wspólnego podejścia oraz do wykorzystania synergii pomiędzy wszystkimi działaniami, które służą w terenie kolejnym celom polityki spójności określonym w Traktatach oraz są finansowane przez EFRR, Fundusz Spójności, EFS, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki;
2. wskazuje, że celem polityki spójności powinien być trwały i inteligentny wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, który rozkłada się równomiernie pod względem terytorialnym i społecznym, redukcja występujących między regionami różnic w rozwoju, tworzenie miejsc pracy, poprawa jakości życia, przygotowanie pracowników do pracy na nowych stanowiskach, w tym w dziedzinie zrównoważonej gospodarki, spójność społeczna i terytorialna oraz realizacja europejskiego modelu socjalnego, który stanowi element składowy spójności i konkurencyjności gospodarki europejskiej;
3. utrzymuje, że polityka spójności powinna być wykorzystywana w celu osiągnięcia trwałego wzrostu w UE, sprawiedliwego i równego podziału dóbr dzięki wspieraniu konkurencji i dążeniu do zmniejszenia społeczno-gospodarczych nierówności występujących pomiędzy regionami UE;
4. uważa, że polityka spójności jest jednym z filarów polityki gospodarczej UE na rzecz

strategii dotyczącej długoterminowych inwestycji i włączenia społecznego; uważa, że prowadząc do zrównoważonego i harmonijnego rozwoju Unii Europejskiej, polityka spójności zapewnia wsparcie najmniej rozwiniętym regionom i grupom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji; stwierdza, że korzystne dla wszystkich sukcesy gospodarcze UE stanowią europejską wartość dodaną; w związku z tym popiera utrzymanie dotychczasowego statusu polityki spójności i jej właściwe finansowanie;

5. z zadowoleniem przyjmuje zawarty w komunikacie w sprawie przeglądu budżetu wniosek o przyjęcie przez Komisję wspólnych ram strategicznych w celu wzmocnienia integracji polityk UE na rzecz realizacji strategii Europa 2020; wzywa w tym kontekście do wspierania synergii między formami finansowania sztandarowych inicjatyw strategii UE 2020; zaznacza jednak, że zwiększona synergia pomiędzy działaniami finansowanymi przez wspomniane powyżej fundusze w ramach wspólnych ram strategicznych ma kluczowe znaczenie nie tylko dla osiągnięcia celów strategii Europa 2020, lecz także i przede wszystkim dla osiągnięcia celów polityki spójności określonych w Traktacie;
6. z zadowoleniem przyjmuje piąte sprawozdanie w sprawie spójności, które – mimo że skupia się głównie na podkreśleniu wkładu, jaki mogą wnieść regiony i polityka spójności na rzecz realizacji celów strategii Europa 2020 – zawiera jednak szereg wniosków, które potwierdzają zasadniczą rolę zwiększonej synergii pomiędzy funduszami strukturalnymi, w tym z Funduszem Spójności;
7. uważa, że wydatki w zakresie polityki spójności muszą zostać zrjonalizowane poprzez zmniejszenie rozdrobnienia instrumentów i kanałów finansowania oraz wspieranie większej zgodności między różnymi instrumentami finansowania; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji o lepsze ustalanie priorytetów i o tematyczne skupienie działań UE oraz zasobów krajowych na szeregu priorytetów w celu osiągnięcia ściślejszej koordynacji pomiędzy funduszami w zakresie wzmocnienia strategicznego charakteru tej polityki; podkreśla jednak, że państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne w dalszym ciągu potrzebują wystarczającej elastyczności, aby dostosować priorytety do swoich konkretnych potrzeb rozwojowych;
8. z zadowoleniem przyjmuje wniesioną przez Komisję propozycję dotyczącą umów o partnerstwie na rzecz rozwoju i inwestycji mającą na celu poprawę koordynacji między funduszami wspólnotowymi a finansowaniem ze środków krajowych przeznaczonym na cele i programy; podkreśla konieczność włączenia organów władzy lokalnej i regionalnej w proces planowania i realizacji tych umów; wzywa do skoordynowania umów z krajowymi reformami obszarów polityki sektorowej o oddziaływaniu terytorialnym (np. transport i infrastruktura badań i rozwoju);
9. podkreśla, że wiele inicjatyw w dziedzinie rozwoju gospodarczego w ramach polityki spójności nie tworzy po prostu możliwości, których wykorzystanie byłoby pożądane, lecz tak naprawdę, by móc odnieść sukces, zależy od uwzględnienia zarówno aspektu ludzkiego, jak i materialnego (na przykład ulepszenia infrastruktury nie pociągają za sobą automatycznie większego wzrostu, jeśli nie są połączone z inwestowaniem w kształcenie, przedsiębiorczość i innowacje); uważa jednak, że zwiększona synergia pomiędzy EFRR, EFS i Funduszem Spójności zmaksymalizuje oddziaływanie tych funduszy w dziedzinie rozwoju;

10. zwraca uwagę na rolę, jaką odgrywa Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego w skutecznym wykorzystaniu Europejskiego Funduszu Społecznego, ponieważ EFRR jest odpowiedzialny za tworzenie warunków, takich jak odpowiednia infrastruktura i jej adekwatna dostępność, bez których inwestycje w dziedzinie zatrudnienia nie mogą przynieść efektów;
11. podkreśla, że kryzys gospodarczy dodatkowo pogłębił potrzebę podjęcia pilnych działań w dziedzinach, którymi zajmuje się Europejski Fundusz Społeczny, w szczególności działań na rzecz zatrudnienia, przekwalifikowania zawodowego, włączenia społecznego i zmniejszenia ubóstwa;
12. podkreśla, że EFS, będący narzędziem wspierającym kształcenie ustawiczne, zdobywanie kwalifikacji zawodowych i przekwalifikowywanie, należy uznać za niezbędny środek, którego potencjał nie został w pełni wykorzystany, służący wspieraniu wszechstronnego i skutecznego wzrostu Europy, której konkurencyjność jest oparta na wiedzy;
13. podkreśla, że ukierunkowane i skoordynowane opracowywanie polityki zapewniłoby priorytetowe traktowanie inwestycji, które mają największy wpływ na konkurencyjność i rozwój gospodarczy w regionach;
14. jest zdania, że działania w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w ramach EFRROW oraz działania na rzecz zrównoważonego rozwoju obszarów rybackich w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego powinny być włączone w jednolite ramy wraz z innymi funduszami strukturalnymi, a mianowicie EFRR, Funduszem Spójności i EFS; wzywa zatem Komisję do dokonania oceny tego, w jakim stopniu możliwe jest zapewnienie kompleksowego podejścia do rozwoju społeczności wiejskich i rybackich, zgodnie z celem spójności terytorialnej, poprzez przesunięcie działań w zakresie rozwoju lokalnego realizowanych w ramach dwóch odnośnych funduszy do „parasola spójności” lub co najmniej poprzez bardziej wyraźną synergię pomiędzy wszystkimi funduszami; uważa, że takie podejście uwzględniłoby kontekst kluczowych strategii politycznych o oddziaływaniu terytorialnym oraz umożliwiłoby podmiotom na szczeblu regionalnym i lokalnym aktywnie zaangażowanym w procesy rozwojowe skuteczne prowadzenie właściwej dla danego miejsca polityki dopasowanej do terytorialnych potrzeb obszarów wiejskich i rybackich lub małych wysp;
15. podkreśla, że należy w coraz większym stopniu zwiększać koordynację nie tylko między instrumentami polityki spójności jako takimi (EFRR, EFS i Fundusz Spójności), lecz także między działaniami finansowanymi przez te instrumenty a działaniami prowadzonymi w ramach TEN, siódmego programu ramowego i CIP;
16. twierdzi, że w ramach projektów transgranicznych synergia może mieć istotne znaczenie w obrębie celu współpracy terytorialnej między EFRR a instrumentami przedakcesyjnymi i sąsiedztwa; wzywa Komisję do zbadania, w jakich przypadkach można by także poszukiwać koordynacji z innymi instrumentami należącymi do zewnętrznych aspektów polityki UE, takimi jak np. EFR;
17. uważa, że wzajemne wzmocnienie i koordynacja polityk UE mogą bez wątpienia zapewnić najlepsze z możliwych rezultatów wykorzystania środków z budżetu UE; wzywa do opracowywania inicjatyw związanych z inżynierią finansową, takich jak

instrumenty finansowane przez EBI, oraz do szerszego korzystania z takich instrumentów;

18. podkreśla jednak fakt, że wiele państw członkowskich zmagają się z trudnościami w związku z koordynowaniem różnych funduszy i jawnie wyraziło obawy dotyczące braku synergii, a w niektórych przypadkach nawet częściowego pokrywania się funduszy; podkreśla w związku z tym że skomplikowane przepisy dotyczące zarządzania funduszami wymagają zbyt wysokiego poziomu zdolności instytucjonalnych, aby przezwyciężyć przeszkody i w zadowalający sposób koordynować proces wdrażania podkreśla znaczenie współfinansowania i konieczność uproszczenia jego zasad tak, by umożliwić wzmocnienie synergii między funduszami strukturalnymi;
19. podkreśla, że uproszczenie – kluczowe dla powodzenia polityki spójności – musi być przeprowadzone zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, co przyniesie poprawę wyników; wzywa Komisję do zaproponowania w przyszłości prostszej struktury odnośnej polityki, zakładającej większą elastyczność, proporcjonalność i przejrzystość korzystania z funduszy, co ułatwi ich pełną i szybką absorpcję;
20. przypomina, że jedną z głównych przyczyn, dla których EFRR i pozostałe fundusze strukturalne zabiegają o efektywne kierowanie pieniędzy na projekty o większym potencjale w zakresie generowania rozwoju gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, jest nadmierny nacisk na zdolność absorpcyjną, zamiast na wyniki;
21. opowiada się za polityką spójności bardziej zorientowaną na wyniki, mniej koncentrującą się na prawidłowości wydatków i procedur, ale prowadzącą do skutecznej równowagi między jakością interwencji a kontrolą finansową i administracyjną; zaleca wprowadzenie odpowiednich mechanizmów oceny, aby zwiększyć potencjał instytucjonalny i administracyjny organów odpowiedzialnych za zarządzanie programami, co przyczyni się do poprawy jakości wydatków i do obniżenia poziomu błędów;
22. opowiada się za mniej skomplikowanym i bardziej elastycznym kształtem przyszłej polityki spójności, który ułatwi jak największą absorpcję i skuteczne wykorzystanie środków;
23. podkreśla, że europejska wartość dodana może i powinna być osiągnięta poprzez zapewnienie większej synergii między instrumentami finansowymi w ramach polityki spójności oraz lepszą koordynację pomiędzy tymi i innymi instrumentami finansowania;

Jeden cel: spójność; jeden zestaw instrumentów do jej realizacji

24. uważa, że wspólne przepisy dotyczące zarządzania, kwalifikowalności, audytu i sprawozdawczości w odniesieniu do przedsięwzięć finansowanych przez EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki (zwłaszcza dotyczące środków na rzecz wspierania gospodarczego zróżnicowania obszarów wiejskich i rybackich) nie tylko odegrałyby kluczową rolę w ulepszaniu i ułatwianiu skuteczniejszego wdrażania programów polityki spójności, lecz także w istotny sposób wspomogłyby wysiłki na rzecz uproszczenia; uważa ponadto, że uprościłoby to zarówno korzystanie z funduszy przez beneficjentów, jak i zarządzanie funduszami przez władze krajowe, zmniejszyło ryzyko pomyłek podczas różnicowania stawek, jeżeli zachodzi taka potrzeba, w celu odzwierciedlenia specyfiki konkretnych strategii politycznych i instrumentów oraz

potrzeb beneficjentów, a jednocześnie ułatwiło uczestnictwo w programach polityki spójności mniejszym zainteresowanym podmiotom, a także wykorzystanie dostępnego finansowania pod warunkiem, że uproszczeniu temu będzie towarzyszyć wystarczająca pula środków finansowych przeznaczonych na pomoc techniczną;

25. nalega, aby Europejski Fundusz Społeczny pozostał objęty rozporządzeniem w sprawie ogólnych przepisów dotyczących funduszy; podkreśla zatem potrzebę utrzymania i wzmocnienia modelu jednolitego ogólnego rozporządzenia obejmującego zasady zarządzania, kwalifikowalności, audytu, kontroli i sprawozdawczości, połączonego z krótkimi i właściwymi dla konkretnego funduszu przepisami odzwierciedlającymi poszczególne cele polityki każdego z funduszy; podkreśla ponadto, że koordynacja musi przebiegać na wszystkich szczeblach tworzenia polityki, począwszy od planowania strategicznego, przez realizację i płatności, aż do zamknięcia, audytu, kontroli i oceny;
26. wzywa Komisję do zbadania najskuteczniejszych sposobów zwiększenia synergii w terenie; sugeruje w związku z tym zwrócić uwagi na możliwość zezwolenia państwom członkowskim na zdecydowanie się na korzystanie w danym regionie z tylko jednego programu operacyjnego obejmującego różne fundusze lub z wieloregionalnego programu operacyjnego w ramach strategii makroregionalnych, obejmującego różne fundusze (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW i Europejski Fundusz Rybacki) i znajdującego się pod kontrolą jednego organu zarządzającego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na wkład regionów w podejście zdecentralizowane i zapewnienie regionom większej autonomii i elastyczności, aby mogły uczestniczyć w opracowywaniu własnych strategii i wykorzystywać regionalne i lokalne szczeble administracyjne; proponuje, by zarządzające władze krajowe państw członkowskich opracowywały w przyszłości programy operacyjne, tak by były one jak najlepiej dostosowane do priorytetów lokalnych i regionalnych;
27. wzywa Komisję do rozważenia programów wielofunduszowych dla państw członkowskich i regionów, które pragną z nich korzystać; uważa, że przyczyniłoby się to do bardziej zintegrowanych i elastycznych metod pracy i zwiększyłoby skuteczność poszczególnych funduszy (EFRR, EFS, Fundusz Spójności, EFRROW, EFR oraz 7. program ramowy w zakresie badań);
28. wzywa Komisję do przedłożenia wniosków w sprawie przeglądu przepisów dotyczących finansowania krzyżowego oraz zmniejszenia przeszkód w ich stosowaniu, w oparciu o rzetelne i szczegółowe dane na temat ich wykorzystywania i oddziaływania, w celu zapewnienia większego uproszczenia i pewności prawa w ich stosowaniu w porównaniu z obecnie obserwowaną sytuacją;
29. domaga się, aby sprecyzowano zasięg terytorialny i zharmonizowano zasady dotyczące warunków uprawniających do wydatkowania w obszarach wiejskich i podmiejskich, które to zasady obowiązują w odniesieniu do EFRR i EFRROW, w celu uniknięcia niepotrzebnego ząębienia się obu funduszy; nalega na konieczność bezpośredniej współpracy przy wyborze i śledzeniu projektów finansowanych przez te dwa fundusze w danym obszarze;
30. podkreśla wartość dodaną, jaką finansowanie krzyżowe między EFRR a EFS wnosi do elastyczności, w odniesieniu do projektów dotyczących integracji społecznej i strategii

zintegrowanego rozwoju; wzywa Komisję do stworzenia systemu pojedynczych punktów kontaktowych mających za zadanie informować zainteresowane podmioty oraz udzielać im praktycznych wskazówek i doradzać, aby zagwarantować, że obywatele są na bieżąco informowani zarówno o finansowaniu krzyżowym, jak i, ogólnie, o synergii między funduszami; nalega, by ta troska o uproszczenie procedur była widoczna dla obywateli oraz by jej ostatecznym celem było ograniczenie wymaganych informacji do niezbędnego minimum;

31. uważa, że rozwój zasobów ludzkich i poprawa upowszechniania informacji stanowią warunki wstępne pomyślnej absorpcji funduszy i właściwej realizacji różnych projektów;
32. podkreśla jednocześnie znaczenie zwiększania zdolności administracyjnych w państwach członkowskich, na szczeblu regionalnym i lokalnym, a także pośród zainteresowanych podmiotów w celu przewyższania przeszkód na drodze ku skutecznej synergii pomiędzy funduszami strukturalnymi a innymi funduszami oraz w celu wspierania skutecznego opracowywania polityki i jej wdrażania; podkreśla zasadniczą rolę, którą w tym względzie ma do odegrania Komisja;
33. wzywa Komisję do wzmocnienia zarówno pomocy technicznej, jak i szkoleń przeznaczonych dla administracji krajowych, regionalnych i lokalnych w celu zwiększenia potencjału i wiedzy o przepisach dotyczących problemów związanych z wdrażaniem;
34. wzywa państwa członkowskie do priorytetowego traktowania inwestycji w potencjał instytucjonalny i do uproszczenia przepisów krajowych z myślą o zmniejszeniu obciążenia administracyjnego i zwiększeniu zdolności absorpcyjnej;
35. przypomina w związku z tym o istotnym znaczeniu przestrzegania zasady pomocniczości i zasady wielopoziomowego sprawowania rządów dla wspierania koordynacji między różnymi organami decyzyjnymi i wzmocnienia synergii między różnymi instrumentami finansowania;
36. uważa, że aktywny udział partnerów społecznych poprzez stały dialog społeczny i terytorialny ma zasadnicze znaczenie dla lepszego wykorzystania środków;
37. uznaje, że wpływ kryzysu gospodarczego nie jest jednakowy na terytorium UE i w różnym stopniu dotyka obywateli UE; uważa, że nowa strategia wykorzystania funduszy będzie bardziej skuteczna, jeżeli obejmie również lokalne i regionalne szczeble władzy, które są w stanie dostosować strategiczne cele do lokalnych uwarunkowań, między innymi poprzez zorganizowany dialog ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, organizacjami propagującymi prawa związane z płcią, partnerami społecznymi i organizacjami pozarządowymi, a także z instytucjami finansowymi i bankowymi; uważa, iż podczas formułowania celów politycznych należy odpowiednio uwzględnić potrzeby regionalne i lokalne;
38. wzywa Komisję do opracowania europejskich wytycznych w dziedzinie zarządzania wielopoziomowego oraz do zachęcania państw członkowskich do ich wdrażania zgodnie ze specyficznymi priorytetami lokalnymi i regionalnymi, a także do rozszerzania mechanizmów zarządzania w ramach polityki spójności (np. programowanie,

finansowanie i wdrażanie w ramach partnerstwa pomiędzy szczeblami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi) na te fundusze, które objęte są planowanymi wspólnymi ramami strategicznymi w celu zwiększenia skuteczności i efektywności wydatków publicznych;

39. wzywa Komisję, aby podczas opracowywania nowych wspólnych ram strategicznych i składania wniosków w sprawie rozporządzeń uwzględniła rozwiązania umożliwiające partnerstwom lokalnym i regionalnym (miastom, miasteczkom, regionom funkcjonalnym, grupom władz lokalnych) włączanie rozmaitych źródeł finansowania UE w spójne i zintegrowane ramy na ich odnośnych terytoriach;
40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

UZASADNIENIE

Czas i miejsce na lepszą koordynację i synergię

Zdaniem sprawozdawcy uzasadnienie wzmożonych prób koordynacji wysiłków w ramach funduszy i programów UE wynika przede wszystkim z tego, że Europa właśnie wyszła z kryzysu. Jest oczywiste, że w najbliższych latach potrzeba skonsolidowania budżetów publicznych zmusi nas do większej innowacyjności i szukania silniejszych wpływów w ramach dostępnych funduszy¹. Jak wielu uznało, teraz jest właśnie na to szansa.

W kilku rezolucjach Parlament wielokrotnie podkreślał „potrzebę synergii pomiędzy różnymi obszarami polityki sektorowej oraz zintegrowanego podejścia w tym zakresie w celu osiągnięcia optymalnych rezultatów w odniesieniu do realnego wzrostu i rozwoju” oraz że „powinno istnieć zobowiązanie do przyjęcia w tym zakresie jednolitej, elastycznej polityki UE”². Skupienie wspólnego działania w zakresie funduszy na szczeblu regionalnym lub lokalnym zwiększa ich wartość dodaną i umożliwia lokalnym zainteresowanym podmiotom dostosowanie poszczególnych działań do realnych potrzeb gospodarczych i społecznych, a więc i do sytuacji w zakresie zatrudnienia w danym regionie (lokalna strategia rozwoju, plany rozwoju właściwe dla danego miejsca itp.).

Koordynacja środków – dotychczasowe rezultaty

Jeśli chodzi o EFS, doświadczenie wyraźnie pokazuje, że finansowanie działań gospodarczych z EFRR (innowacje, badania, MŚP, ochrona środowiska itp.) może być skuteczniejsze, jeśli będzie ściśle koordynowane i zintegrowane z działaniami podejmowanymi przez ten fundusz, zwłaszcza że sukces większości programów i działań w dużej mierze zależy od pomyślnego połączenia kilku czynników, z których najistotniejszą rolę odgrywa rozwój społeczny. Zwiększenie europejskiej wartości dodanej obu funduszy strukturalnych wiąże się z postępowaniem w osiąganiu synergii między działaniami gospodarczymi i społecznymi.

Reforma polityki strukturalnej na okres programowania 2007–2013 doprowadziła do oddzielenia Funduszu Rozwoju Obszarów Wiejskich od ogólnych ram funduszy strukturalnych. Podkreślono, że to oddzielenie nie powinno prowadzić do powielania czy omijania celów oraz że zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich należy zapewnić te same szanse rozwoju, ale już u samych podstaw powyższego istnieją sprzeczne dowody. Skuteczność polityki rozwoju obszarów wiejskich wymaga ścisłej koordynacji z wdrażaniem zarówno środków z EFRROW, jak i instrumentów polityki regionalnej. W tym kontekście Parlament Europejski konsekwentnie podkreślał, że należy zapewnić ścisły nadzór nad oddzieleniem rozwoju obszarów wiejskich od polityki spójności, aby ocenić jego rzeczywisty wpływ na rozwój obszarów wiejskich. Wyniki oddzielenia EFRROW od obszaru polityki spójności należy poddać dokładnej ocenie.

Potrzeba, z jednej strony, zwiększenia elastyczności w wykorzystaniu środków, a z drugiej – kultury administracyjnej promującej podejście wielodyscyplinarne i uproszczenie zarządzania funduszami, nie jest niczym nowym. W obszarze synergii między funduszami strukturalnymi,

² Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. (P6_TA(2009)0163).

siódmym programem ramowym w zakresie badań naukowych, rozwoju technologicznego i demonstracji oraz programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji Parlament Europejski podkreślił, że należy unikać wysokiego skupienia możliwości w klastrach gospodarczych i najważniejszych regionach UE, ubolewając, że synergie w finansowaniu nie są jeszcze dobrze znane.

„Tak” dla synergii, ale w jaki sposób?

Istotne elementy koordynacji zostały już wprowadzone, ale mogą one być udoskonalane na rzecz jeszcze lepszej synergii. Instrumenty polityki spójności UE (EFRR, EFS i Fundusz Spójności) są zarządzane we wspólnych ramach rozciągających się od wytycznych strategicznych aż do płatności i sprawozdawczości. To jednak nie wystarczy. Można usprawnić koordynację instrumentów polityki spójności, a nawet koordynację w szerszym zakresie.

Zintegrowany system planowania i realizacji może obejmować wszystkie obszary polityki, na przykład w ramach krajowego planu rozwoju, lub może obejmować kilka obszarów polityki, dzięki czemu będzie dotyczył określonych złożonych problemów (np. strategia „Europa 2020”). Skuteczność planowania zintegrowanego polega na zrozumieniu, że nie można rozwiązywać skomplikowanych problemów jedynie przez rozpatrywanie ich z jednego punktu widzenia – problemu bezrobocia nie można rozwiązać jedynie przez szkolenie bezrobotnych, trzeba też wprowadzać polityki tworzenia miejsc pracy, takie jak wsparcie dla MŚP, tworzenie nowych przedsiębiorstw itp. Jeśli dany kraj lub region jest słabo rozwinięty, a jego celem jest zapewnienie luki rozwojowej, to wprowadzenie osobno zarządzanych polityk sektorowych, na przykład w zakresie infrastruktury związanej z transportem i ochroną środowiska, nie przyniesie znaczących skutków dla ogólnego rozwoju tego kraju lub regionu¹. Niejednolite podejście może prowadzić do powstania częściowo nakładających się na siebie lub wręcz sprzecznych ze sobą polityk, sprzecznych działań publicznych i powielania zasobów, co wpływa zarówno na regionalną skuteczność polityk publicznych, jak też na skutki tych polityk dla całego kraju².

W kontekście polityki spójności UE oznacza to, że aktualny system planowania i realizacji, łączący polityki (i ich finansowanie) na rzecz rozwoju zasobów ludzkich, rozwoju przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, rozwoju infrastruktury itp. ma na celu zapewnienie luki rozwojowej w regionach otrzymujących wsparcie. Osobno każda z tych polityk osiągnęłaby mniejsze wyniki w porównaniu z tym, co osiągają wspólnie w ramach zintegrowanego systemu planowania i realizacji. Połączenie w jedną całość planowania i wdrażania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz sprawniejsze zintegrowanie ich na nowo z Funduszem Rozwoju Obszarów Wiejskich i Funduszem Rybackim jest kluczem do odblokowania potencjału regionów pozostających w tyle.

Synergia i koordynacja nie zakładają jednego uniwersalnego rozwiązania. Wymagają za to ścisłej, strategicznej koordynacji instrumentów, polityk i uczestników, aby można było realizować starannie zaplanowane działania i programy, uwzględniające w jednym zintegrowanym podejściu dotyczącym konkretnego miejsca specyfikę terytorialną i

¹ Publikacja OECD „Regions matter: economic recovery, innovation and sustainable growth” [Regiony mają znaczenie: ożywienie gospodarcze, innowacje i zrównoważony wzrost], 2009 r., s. 125.

² Idem.

porównywalne zalety każdego regionu lub jego cechy szczególne¹.

W związku z powyższym, sprawozdawca uważa, że obecny etap – dość trudny z uwagi na to, że powoli pokonujemy skutki kryzysu finansowo-gospodarczego – dał nam możliwość wykorzystania czasu zbliżających się negocjacji nad następnymi wieloletnimi ramami finansowymi do tego, aby zwiększyć synergie płynące z funduszy i programów UE poprzez wprowadzenie jeszcze bardziej dalekosiężnego mechanizmu koordynacji. Będzie w związku z tym konieczne uwzględnienie obecnych wytycznych strategicznych na nowym szczeblu planowania strategicznego poprzez ustanowienie jednolitych ram strategicznych i uzupełnienie ogólnych ram instrumentów polityki spójności UE o dodatkowe powiązania z innymi programami dotyczącymi UE.

¹ Badanie „Applied Research Project of EDORA -European Development Opportunities for Rural Areas” [Projekt stosowanych badań naukowych EDORA – Europejskie możliwości rozwoju na obszarach wiejskich], przeprowadzone w ramach programu ESPON 2013, lipiec 2010 r., część B, s. 48.

27.1.2011

OPINIA KOMISJI BUDŻETOWEJ

dla Komisji Rozwoju Regionalnego

w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Ivars Godmanis

WSKAZÓWKI

Komisja Budżetowa zwraca się do Komisji Rozwoju Regionalnego, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie wspólnych ram strategicznych obejmujących EFRR, Fundusz Spójności, EFS, EFR i EFRROW, które to ramy są niezbędne do zapewnienia lepszej koordynacji strategicznej i poprawy realizacji celów strategii UE 2020;
2. zdecydowanie popiera Europejski Fundusz Społeczny włączony do polityki spójności, jako środek na rzecz zintegrowanego podejścia oraz unikania sektoryzacji; zaleca przeprowadzenie – przy zachowaniu obecnej struktury funduszu – ponownej oceny jego funkcjonowania i priorytetów, aby zapewnić integrację spójności gospodarczej i społecznej;
3. uznaje, że zintegrowane planowanie doprowadzi do pewnej harmonizacji przepisów dotyczących programów funduszy strukturalnych, a w konsekwencji do uproszczenia procedur; jest przekonany, że proces ten ułatwi udział partnerów w projektach współfinansowanych oraz pozwoli uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego i niesłużącego wydajności rozproszenia finansowania;
4. podkreśla, że uproszczenie – kluczowe dla powodzenia polityki spójności – musi być przeprowadzone zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, co przyniesie poprawę wyników; wzywa Komisję do zaproponowania w przyszłości prostszej struktury odnośnej polityki, zakładającej większą elastyczność, proporcjonalność i przejrzystość

korzystania z funduszy, co ułatwi ich pełną i szybką absorpcję;

5. opowiada się za polityką spójności bardziej zorientowaną na wyniki, mniej koncentrującą się na prawidłowości wydatków i procedur, ale prowadzącą do skutecznej równowagi między jakością interwencji a kontrolą finansową i administracyjną; zaleca wprowadzenie odpowiednich mechanizmów oceny, aby zwiększyć potencjał instytucjonalny i administracyjny organów odpowiedzialnych za zarządzanie programami, co przyczyni się do poprawy jakości wydatków i do obniżenia poziomu błędów;
6. wzywa do większej komplementarności funduszy UE oraz finansowania na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym jako koniecznego warunku poprawy koordynacji i skuteczności wykorzystywania dostępnych zasobów.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	26.1.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 23 - : 1 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Marta Andreasen, Reimer Böge, Lajos Bokros, Giovanni Collino, Göran Färm, José Manuel Fernandes, Eider Gardiazábal Rubial, Salvador Garriga Polledo, Jens Geier, Ivars Godmanis, Lucas Hartong, Jutta Haug, Monika Hohlmeier, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, Sergej Kozlík, Alain Lamassoure, Giovanni La Via, Barbara Matera, Claudio Morganti, Dominique Riquet, Helga Trüpel, Derek Vaughan, Angelika Werthmann, Jacek Włosowicz
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jan Mulder

2.2.2011

OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH

dla Komisji Rozwoju Regionalnego

w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych (2010/2160 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Sergio Gaetano Cofferati

WSKAZÓWKI

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zwraca się do Komisji Rozwoju Regionalnego, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przypomina, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna są podstawowymi zasadami w określaniu wszystkich strategii politycznych i działań UE, jak stanowi art. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz że przy realizacji tych polityk i działań należy uwzględnić postanowienia art. 9 TFUE;
2. wskazuje, że celem polityki spójności powinien być trwały i inteligentny wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, który rozkłada się równomiernie pod względem terytorialnym i społecznym, redukcja występujących między regionami różnic w rozwoju, tworzenie miejsc pracy, poprawa jakości życia, przygotowanie pracowników do pracy na nowych stanowiskach, w tym w dziedzinie zrównoważonej gospodarki, spójność społeczna i terytorialna oraz realizacja europejskiego modelu socjalnego, który stanowi element składowy spójności i konkurencyjności gospodarki europejskiej;
3. utrzymuje, że polityka spójności powinna być wykorzystywana w celu osiągnięcia trwałego wzrostu w UE, sprawiedliwego i równego podziału dóbr dzięki wspieraniu konkurencji i dążeniu do zmniejszenia społeczno-gospodarczych nierówności występujących pomiędzy regionami UE;
4. uważa, że polityka spójności jest jednym z filarów polityki gospodarczej UE na rzecz strategii dotyczącej długoterminowych inwestycji i włączenia społecznego; uważa, że

prowadząc do zrównoważonego i harmonijnego rozwoju Unii Europejskiej, polityka spójności zapewnia wsparcie najmniej rozwiniętym regionom i grupom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji; stwierdza, że korzystne dla wszystkich sukcesy gospodarcze UE stanowią europejską wartość dodaną; w związku z tym popiera utrzymanie dotychczasowego statusu polityki spójności i jej właściwe finansowanie;

5. przyznaje, że zintegrowane podejście w zakresie polityki spójności dostosowujące różne cele sektorowe do potrzeb i potencjału regionów jest cenną zaletą, która sprzyja jej skuteczności, a więc należy je podtrzymać i nasilać;
6. wyraża przekonanie, że trudności, jakie pojawiły się w związku z kryzysem gospodarczym, powinny skłonić Komisję do przedstawienia w trybie pilnym wniosku w sprawie dokonania spójnego z celami określonymi w strategii Europa 2020 przeglądu funduszy strukturalnych, który będzie należycie uwzględniać, między innymi, potrzeby i możliwości państw członkowskich i regionów, a także stanowisko Parlamentu Europejskiego wyrażone w rezolucji w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe)¹, a także będzie poszukiwać najlepszych rozwiązań w zakresie współfinansowania strategii politycznych dotyczących innowacji społecznych;
7. jest przekonany, że polityka spójności powinna w większym stopniu wykorzystywać swój aspekt ekonomiczny, aby lepiej uzupełniać inne istniejące europejskie strategie polityczne w celu konsolidacji wzrostu gospodarczego dzięki tworzeniu miejsc pracy i zwiększaniu poziomu zatrudnienia;
8. uważa, że dla powodzenia strategii Europa 2020 konieczne jest ściśle wzajemne połączenie unijnych instrumentów spójności społecznej i terytorialnej wewnątrz wspólnych nowych ram, które ustanowią wyraźną synergię między strategiami politycznymi UE a wszystkimi funduszami strukturalnymi; podkreśla, że we wspólnych ramach każdy instrument powinien opierać się na właściwych i konkretnych zasadach i założeniach, by zapewniać odpowiednio dostosowane wsparcie; podkreśla, że Europejski Fundusz Społeczny jest głównym wyspecjalizowanym instrumentem opracowanym z myślą o rynku pracy i integracji społecznej i że należy wspierać integrację społeczną jako taką, by zrealizować założenia strategii Europa 2020; uważa, że istniejąca zasada pokrywania się kompetencji pomiędzy Europejskim Funduszem Rozwoju Regionalnego i Europejskim Funduszem Społecznym niewątpliwie przyczynia się do uproszczenia wykorzystania funduszy, w szczególności na lokalne projekty zintegrowane, oraz zwiększa synergię;
9. uważa, że w obliczu dramatycznych skutków kryzysu gospodarczego i społecznego, widocznych między innymi w pogłębianiu się regionalnych różnic, procedury wykorzystania funduszy powinny szybko reagować na regionalne lub społeczne problemy i braki, na przykład poprzez lepiej ukierunkowane interwencje;
10. uważa, że EFS, aby mógł być użyteczny, musi koncentrować się na inwestowaniu w rozwój kompetencji, kształcenie ustawiczne – biorąc między innymi pod uwagę nowe istotne kompetencje w dziedzinie trwałego rozwoju – i przekwalifikowanie zawodowe, na

¹ Teksty przyjęte, P7_TA (2010)0376.

prawidłowym funkcjonowaniu rynku pracy, tworzeniu możliwości zatrudnienia i na warunkach socjalnych, badaniach naukowych i innowacji, aby ułatwić przejście do zrównoważonej gospodarki, w celu wspierania zdolności do zatrudnienia, wydajności, wzrostu, odpowiedniej płacy, jakości życia i zatrudnienia w Europie, a także na środkach służących zwalczaniu ubóstwa i prowadzących do integracji społecznej;

11. podkreśla, że EFS, będący narzędziem wspierającym kształcenie ustawiczne, zdobywanie kwalifikacji zawodowych i przekwalifikowywanie, należy uznać za niezbędny środek, którego potencjał nie został w pełni wykorzystany, służący wspieraniu wszechstronnego i skutecznego wzrostu Europy, której konkurencyjność jest oparta na wiedzy;
12. podkreśla, że EFS, poza ogólnym wkładem w osiągnięcie wszystkich celów strategii UE 2020, w szczególności stanowi główny unijny instrument finansowania projektów przyczyniających się do realizacji dwóch konkretnych celów tej strategii: podwyższenia stopy zatrudnienia osób w wieku od 20 do 64 lat do 75% oraz wyprowadzenia z ubóstwa ponad 20 milionów osób;
13. wzywa Komisję do zwiększenia roli EFS w ramach przyszłej struktury funduszy strukturalnych w celu umożliwienia lepszej realizacji zintegrowanych działań; uważa, że EFS należy objąć regulacją prawną i podstawowymi ramami strategicznymi ustalającymi ogólne postanowienia finansowania działań na rzecz spójności, zachowując jednocześnie jego przepisy oraz ustalenia dotyczące funkcjonowania i finansowania; zauważa, że dotychczasowe doświadczenia pokazały, iż połączenie EFS i EFRR, jak również wykorzystanie ok. 10% środków EFS przyniosło pozytywne i trwałe wyniki oraz że w związku z tym należy nadal stosować takie elastyczne rozwiązania; wzywa Komisję, aby w razie potrzeby dążyła do zwiększenia w przyszłości zasobów funduszy strukturalnych, w szczególności przeznaczanych na programy operacyjne EFS, w celu zwiększenia szans zatrudnienia oraz aby opracowała jasne i proste przepisy umożliwiające lepiej skoordynowane wykorzystanie zasobów.
14. uważa, że rozwój zasobów ludzkich i poprawa upowszechniania informacji stanowią warunki wstępne pomyślnej absorpcji funduszy i właściwej realizacji różnych projektów;
15. uważa za istotne promowanie dostosowywania umiejętności pracowników do wymogów rynku pracy i adaptacji programów uczenia się przez całe życie do promowania perspektywicznych zawodów w szybko zmieniającym się społeczeństwie wiedzy;
16. zwraca uwagę na rolę, jaką odgrywa Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego w skutecznym wykorzystaniu Europejskiego Funduszu Społecznego, ponieważ EFRR jest odpowiedzialny za tworzenie warunków, takich jak odpowiednia infrastruktura i jej adekwatna dostępność, bez których inwestycje w dziedzinie zatrudnienia nie mogą przynieść efektów;
17. uznaje, że wpływ kryzysu gospodarczego nie jest jednakowy na terytorium UE i w różnym stopniu dotyka obywateli UE; uważa, że nowa strategia wykorzystania funduszy będzie bardziej skuteczna, jeżeli obejmie również lokalne i regionalne szczeble władzy, które są w stanie dostosować strategiczne cele do lokalnych uwarunkowań, między innymi poprzez zorganizowany dialog ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, organizacjami propagującymi prawa związane z płcią, partnerami społecznymi i

organizacjami pozarządowymi, a także z instytucjami finansowymi i bankowymi; uważa, iż podczas formułowania celów politycznych należy odpowiednio uwzględnić potrzeby regionalne i lokalne;

18. uważa, że aktywny udział partnerów społecznych poprzez stały dialog społeczny i terytorialny ma zasadnicze znaczenie dla lepszego wykorzystania środków;
19. podkreśla, że kryzys gospodarczy dodatkowo pogłębił potrzebę podjęcia pilnych działań w dziedzinach, którymi zajmuje się Europejski Fundusz Społeczny, w szczególności działań na rzecz zatrudnienia, przekwalifikowania zawodowego, włączenia społecznego i zmniejszenia ubóstwa;
20. biorąc w szczególności pod uwagę, że duża część udostępnionych przez UE funduszy nie została wykorzystana, zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie reformy funduszy strukturalnych, która będzie miała na celu uproszczenie procedur i zasad korzystania z funduszy, na czym zyskają małe przedsiębiorstwa, a także poprawę systemu kontroli i oceny oraz zwiększenie przejrzystości w zakresie przyznawania środków finansowych oraz widoczności unijnej polityki spójności; uważa, że w tym celu w reformie należy przede wszystkim zadbać o przystępność procedur dla wnioskodawców, zapewniając szybsze przekazywanie przyznanych środków finansowych beneficjentom końcowym, tak by nie napotykali oni problemów z przepływami pieniężnymi, gdy państwa członkowskie zatrzymują środki finansowe;
21. wzywa do wprowadzenia zachęt mających na celu wzmocnienie pozytywnych wyników i uważa, że środki muszą być przeznaczane zgodnie z założeniami każdego z funduszy do realizacji jasnych i mierzalnych celów, co pozwoli na lepszą ocenę wyników.
22. zwraca się w związku z tym – w trosce o rzetelne informowanie obywateli – o stworzenie systemu pojedynczych punktów kontaktowych mających za zadanie informować zainteresowane podmioty oraz udzielać im praktycznych wskazówek i doradzać w postępowaniu administracyjnym; nalega, by ta troska o uproszczenie procedur była widoczna dla obywateli oraz by jej ostatecznym celem było ograniczenie wymaganych informacji do niezbędnego minimum.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	1.2.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 46 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Edit Bauer, Philippe Boulland, Milan Cabrnoch, David Casa, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Sergio Gaetano Cofferati, Marije Cornelissen, Tadeusz Cymański, Frédéric Daerden, Karima Delli, Sari Essayah, Richard Falbr, Ilda Figueiredo, Thomas Händel, Marian Harkin, Roger Helmer, Nadja Hirsch, Stephen Hughes, Liisa Jaakonsaari, Danuta Jazłowiecka, Martin Kastler, Ádám Kósa, Jean Lambert, Veronica Lope Fontagné, Olle Ludvigsson, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Csaba Öry, Siiri Oviir, Rovana Plumb, Konstantinos Poupakis, Sylvana Rapti, Licia Ronzulli, Elisabeth Schroedter, Jutta Steinruck, Traian Ungureanu
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Georges Bach, Raffaele Baldassarre, Kinga Göncz, Ria Oomen-Ruijten, Evelyn Regner, Csaba Sógor, Dirk Sterckx, Gabriele Zimmer

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO

Data przyjęcia	22.3.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 43 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Charalampos Angourakis, Sophie Auconie, Victor Boșținaru, Zuzana Brzobohatá, Francesco De Angelis, Rosa Estaràs Ferragut, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikolášik, Franz Obermayr, Jan Olbrycht, Markus Pieper, Tomasz Piotr Poręba, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Csanád Szegedi, Nuno Teixeira, Michail Tremopoulos, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Karima Delli, Ivars Godmanis, Karin Kadenbach, Maurice Ponga, Marie-Thérèse Sanchez-Schmid, Vilja Savisaar-Toomast, Elisabeth Schroedter, László Surján
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Vladko Todorov Panayotov, Britta Reimers, Ivo Strejček